

НАЦІОНАЛЬНА ПОЛІЦІЯ УКРАЇНИ

вул. Богомольця, 10, м. Київ, 01601
тел. (044) 256-12-82, факс (044) 253-64-04

gsu@police.gov.ua

Ідентифікаційний код 40108578

ПОВІДОМЛЕННЯ про підозру

місто Київ

«29» квітня 2026 року

Старший слідчий в особливо важливих справах Головного слідчого управління Національної поліції України старший лейтенант поліції Плиска Анатолій Васильович, розглянувши матеріали кримінального провадження, внесеного до Єдиного реєстру досудових розслідувань за № 42025000000000034 від 14.01.2025 за ознаками кримінального правопорушення, передбаченого ч. 1 ст. 438 КК України, відповідно до вимог статей 36, 40, 42, 276, 277, 278 КПК України,

ПОВІДОМИВ:

Карабану Денису Олександровичу, 06.05.1989 року народження, уродженцю м. Богородськ Нижньгородської області, російської федерації, громадянину російської федерації, зареєстрованому та фактично проживаючому за адресою: мк-н. 2-й, буд. 4-Б, кв. 52, м. Богородськ Нижньгородської області, російської федерації,

про те, що він підозрюється у вчиненні кримінального правопорушення, передбаченого ч. 1 ст. 438 КК України, а саме: у жорстокому поводженні з цивільним населенням, а також у вчиненні інших порушень законів та звичаїв війни, що передбачені міжнародними договорами, згода на обов'язковість яких надана Верховною Радою України, вчиненому за попередньою змовою групою осіб (в редакції КК України станом на момент вчинення кримінального правопорушення).

Фактичні обставини кримінального правопорушення, у вчиненні якого підозрюється Карабан Денис Олександрович:

З лютого 2014 року до цього часу триває міжнародний збройний конфлікт, викликаний збройною агресією Російської Федерації (далі – рф) проти України

та окупацією частини території України. У ході вказаного міжнародного збройного конфлікту 24.02.2022 президент рф оголосив початок так званої «спеціальної військової операції», що полягала у здійсненні повномасштабного вторгнення Збройних Сил Російської Федерації (далі – зс рф), інших збройних формувань рф та підконтрольних їм угруповань іррегулярних збройних формувань на територію України.

Факт повномасштабного збройного вторгнення на територію України не приховувався владою рф, а також встановлений рішеннями міжнародних організацій, зокрема резолюцією Генеральної Асамблеї ООН ES-11/1 від 02.03.2022 «Про агресію проти України», п. п. 1, 3 Висновку 300(2022) Парламентської Асамблеї Ради Європи «Наслідки агресії Російської Федерації проти України», п. п. 17, 18 наказу Міжнародного Суду ООН від 16.03.2022 за клопотанням про вжиття тимчасових заходів у справі «Звинувачення в геноциді відповідно до Конвенції про запобігання злочину геноциду та покарання за нього (Україна проти РФ та ін.)».

Відповідно до ст. 2, спільної для Женевських конвенцій про захист жертв війни 1949 року, Конвенції, як і інші акти законів і звичаїв війни (міжнародного гуманітарного права), застосовуються до всіх випадків оголошеної війни чи будь-якого іншого збройного конфлікту, що може виникнути між двома чи більше Високими Договірними Сторонами, навіть якщо одна з них не визнає стану війни, у тому числі до всіх випадків часткової або цілковитої окупації Високої Договірної Сторони, навіть якщо ця окупація не натрапляє на жодний збройний спротив.

Таким чином, із 19.02.2014 до цього часу триває міжнародний збройний конфлікт, викликаний збройною агресією рф проти України, окупацією частини території України, що вказує на поширення дії на території України законів та звичаїв війни.

Згідно з положеннями ст. 27 Конвенції про захист цивільного населення під час війни від 12.08.1949 ((далі – ЖК (IV)) особи, що перебувають під захистом, мають право за будь-яких обставин на особисту повагу, повагу до своєї честі, права на сім'ю, їхніх релігійних переконань та обрядів, звичок та звичаїв. До них завжди слід ставитися гуманно й захищати їх, зокрема, від будь-якого акту насильства чи залякування, від образ та цікавості натовпу.

Жінки потребують особливого захисту, зокрема, захисту від згвалтування, примушування до проституції чи будь-якої іншої форми посягання на їхню моральність.

Відповідно до ст. 29 ЖК (IV) сторона конфлікту, під владою якої є особи, що перебувають під захистом, відповідає за поведження своїх представників із цими особами, причому це не знімає особистої відповідальності з таких представників.

Згідно з положеннями ст. 31 ЖК (IV) жодний примус фізичного чи морального порядку не може застосовуватися до осіб, які перебувають під захистом, зокрема з метою отримання від них або від третіх осіб якихось відомостей.

Відповідно до ст. 32 ЖК (IV) забороняється застосування будь-яких заходів, які можуть завдати фізичних страждань або призвести до знищення осіб, що

перебувають під захистом, які є під їхньою владою. Ця заборона поширюється не лише на вбивства, тортури, тілесні покарання, калічення та медичні чи наукові дослідження, які не викликані потребою лікування особи, що перебуває під захистом, а й на будь-яке інше брутальне поводження з боку як цивільних, так і військових властей.

Згідно з ст. 33 ЖК (IV), заборонено пограбування та репресалії стосовно осіб, які перебувають під захистом, та їхнього майна.

Згідно вимог ст. 147 ЖК (IV) серйозні порушення, про які йдеться в статті 146, становлять такі порушення, що охоплюють такі дії, якщо їх здійснено проти осіб або власності, які перебувають під захистом цієї Конвенції: умисне вбивство, тортури або нелюдяне поводження, зокрема біологічні експерименти, які умисно спричиняють великі страждання чи серйозні травми тілу чи здоров'ю, нелегальна депортація чи переведення або нелегальне ув'язнення особи, що перебуває під захистом, примушення особи, що перебуває під захистом, служити в збройних силах ворожої держави, або умисне відбирання в особи, що перебуває під захистом, прав на справедливий і офіційний судовий процес, рекомендований цією Конвенцією, захоплення полонених і широкомасштабне руйнування і привласнення власності, не виправдане воєнною необхідністю, і здійснюване незаконним чином і безцільно.

Відповідно до ч. 2 ст. 75 Додаткового протоколу до Женевських конвенцій від 12 серпня 1949 року, що стосується захисту жертв міжнародних збройних конфліктів (Протокол I), від 8 червня 1977 року (далі – ДП I), заборонені й будуть залишатися забороненими в будь-який час і в будь-якому місці такі дії, незалежно від того, чиняться вони представниками цивільних чи воєнних органів:

- а) насильство над життям, здоров'ям і фізичним та психічним станом осіб, зокрема:
 - а.1) вбивство;
 - а.2) катування всіх видів – фізичні чи психічні;
- б) знущання над людською гідністю, зокрема, принижуюче й образливе поводження, примус до проституції чи непристойне посягання в будь-якій його формі;
- в) погрози вчинити будь-яку з вищезазначених дій.

Крім того, відповідно до ст. 8(2)(а)(ii)(b)(xxii) Римського статуту Міжнародного кримінального суду, катування або нелюдське поводження, згвалтування чи будь-яка інша форма сексуального насильства є воєнними злочинами.

Протягом березня та на початку квітня 2014 року під безпосереднім керівництвом та контролем представників влади та зс рф представники іррегулярних незаконних збройних формувань, озброєних банд і груп найманців, створених, підпорядкованих, керованих та фінансованих рф, взяли під контроль будівлі, у яких були розташовані органи місцевої влади та місцеві органи виконавчої влади України, військові об'єкти України в окремих районах Донецької та Луганської областей України. 27.04.2014 в м. Луганську створено терористичну організацію «Луганська народна республіка» (далі – «ЛНР»), у

складі яких утворені незаконні збройні формування (далі – НЗФ), які досі функціонують.

З метою реалізації окупаційної політики рф, спрямованої на встановлення контролю над населенням, придушення проукраїнськи налаштованої частини суспільства, шляхом здійснення незаконних затримань, арештів, обшуків та інших протиправних заходів, а також забезпечення функціонування окупаційного режиму та виконання каральних функцій, на тимчасово окупованій території України створено, серед інших НЗФ, зокрема, «військової комендатури».

Починаючи з 2014 року, однак не раніше березня 2014 року (більш точна дата в ході досудового розслідування не встановлена) по теперішній час територія міста Антрацит Луганської області та цивільне населення, яке проживало на ній, та не брало участі у збройному конфлікті, перебували під контролем представників російських окупаційних військ.

В місті Антрацит Луганської області після його окупації також створено НЗФ «військова комендатура м. Антрацит».

Так, громадянин російської федерації Карабан Денис Олександрович, 06.05.1989 року народження, діючи умисно, в умовах міжнародного збройного конфлікту та у зв'язку з ним, усвідомлюючи факт здійснення збройної агресії рф проти України, протиправний характер діяльності «ЛНР» як терористичної організації, та її підпорядкування збройним силам та органам влади рф, а також розуміючи, що діяльність військових комендатур спрямована на забезпечення функціонування окупаційного режиму на тимчасово окупованій території України, у 2014 році, але не раніше 27.04.2014 (більш точні дата та час у ході досудового розслідування не встановлені) добровільно вступив до складу НЗФ – «військова комендатура м. Антрацит».

На той час учасниками НЗФ «військова комендатура м. Антрацит» окрім інших невстановлених осіб були громадяни України Угрюмов Андрій Олександрович, 12.03.1989 року народження, Худолей Єгор Володимирович, 26.07.1988 року народження та Петрикін Олександр Миколайович, 10.11.1971 року народження, який займав посаду коменданта.

Перебуваючи в складі НЗФ «військова комендатура м. Антрацит» Карабан Д.О. діючи умисно вступив в злочинну змову з Петрикіним О.М. Угрюмовим А.О. та Худолеем Є.В., метою якої було здійснення контролю над цивільним населенням тимчасово окупованої території, придушення проукраїнськи налаштованої частини суспільства, шляхом вчинення жорстокого поводження з цивільним населенням та інших порушень законів та звичаїв війни, що передбачені міжнародними договорами згода на обов'язковість яких надана Верховною Радою України, що полягало у незаконних затриманнях осіб, арештах, обшуках, застосуванні інших протиправних заходів примусового характеру, а також виконанні інших каральних функцій в інтересах окупаційної адміністрації.

В свою чергу, громадянка України [REDACTED] року народження, будучи цивільною особою, у складі Збройних Сил України чи інших військових формувань України не перебувала, жодної зброї не мала, участі в бойових діях не брала, до таких дій не готувалась, здійснювала гуманітарну

діяльність, зокрема, спрямовану на евакуацію місцевого населення із зони проведення бойових дій на підконтрольну українській владі територію.

Так, 20.06.2014 [REDACTED] разом з трьома своїми знайомими рухались Луганською областю у напрямку Донецької на двох автомобілях, зокрема, [REDACTED], за кермом якого перебувала потерпіла та який належав її доньці – [REDACTED]

На одному з блокпостів поблизу м. Ровеньки Луганської області 20.06.2014 після 17.00 години (більш точний час у ході досудового розслідування не встановлений) невстановлені учасники НЗФ, які назвались «донські козаки», зупинили [REDACTED] та трьох її знайомих і після перевірки викликали учасників НЗФ «військова комендатура м. Антрацит».

Через деякий час на вказаний блокпост приїхала невстановлена кількість учасників НЗФ «військова комендатура м. Антрацит», серед яких був Угрюмов А.О.

Так, Угрюмов О.А. разом з іншими невстановленими учасниками НЗФ «військова комендатура м. Антрацит» та «донські козаки», з метою детальної перевірки доставили [REDACTED] та трьох її знайомих, проти їх волі, до комбикормового заводу за невстановленою адресою в м. Ровеньки Луганської області, де утримували до наступного дня.

В подальшому, 21.06.2014 ближче до вечора (більш точний час у ході досудового розслідування не встановлений) до місця утримання [REDACTED] прибув Карабан Д.О. разом з комендантом НЗФ «військова комендатура м. Антрацит» Петрикіним О.М. та іншими невстановленими учасниками НЗФ, яким стало відомо, що затримана [REDACTED] здійснювала гуманітарну діяльність.

В цей час у Карабана Д.О. та Петрикіна О.М., які діяли за попередньою змовою групою осіб, виник злочинний умисел, спрямований на покарання [REDACTED] за здійснення гуманітарної діяльності та перешкоджання зайняттю нею у майбутньому, а також отримання інформації щодо її банківських рахунків, шляхом вчинення відносно неї жорстокого поведіння у формі катування та сексуального насильства, а також інших порушень законів та звичаїв війни.

Так, [REDACTED] та трьох її знайомих помістили до вантажного відділення транспортного засобу [REDACTED] (державний номерний знак [REDACTED]), перебуваючого у користуванні потерпілої, за кермо якого сів Петрикін О.М., а на пасажирське сидіння – Карабан Д.О. Після цього [REDACTED] та трьох її знайомих відвезли до «військової комендатури м. Антрацит», розташованої в колишньому офісному приміщенні «Партії регіонів» за адресою: вул. Петровського, буд. 50, м. Антрацит, Луганської області.

Прибувши на місце, за вказівкою Петрикіна О.М. невстановлені учасники НЗФ відвели до приміщення комендатури трьох осіб, затриманих разом з потерпілою.

Після цього Петрикін О.М. знову сів за кермо вказаного автомобіля [REDACTED], [REDACTED] посадили на передне пасажирське сидіння, а Карабан Д.О., за вказівкою Петрикіна О.М. розмістився позаду потерпілої та впродовж не менше пів години їздили територією м. Антрацит.

Впродовж зазначеного часу, Карабан Д.О. діючи за попередньою змовою групою осіб з Петрикіним О.М., на виконання спільного злочинного умислу,

порушуючи вимоги ст. ст. 27, 32 ЖК (IV), ст. 75(2)(а)(а.1)(е)(b) ДП І, вчинили жорстоке поводження з цивільним населенням у формі катування, а саме: Карабан Д.О., на виконання вказівки Петрикiна О.М., притиснув до горла [REDACTED] предмет, зовні схожий на мисливський ніж, та утримував його у такому положенні (лезом до шиї потерпілої) не менше 30 хвилин. Одночасно Карабан Д.О. та Петрикiн О.М. висловлювали на адресу [REDACTED] погрози вбивством, які з огляду на обстановку, що склалася, сприймалися потерпілою як реальні.

Після цього, Карабан Д.О. та Петрикiн О.М. знову привезли [REDACTED] до будівлі «військової комендатури м. Антрацит».

Зайшовши до вказаного приміщення, Петрикiн О.М. пішов у невідомому напрямку, а Карабан Д.О. в коридорі на першому поверсі у присутності невстановленого учасника НЗФ почав проводити особистий огляд [REDACTED]

Так, Карабан Д.О., діючи за попередньою змовою групою осіб з Петрикiним О.М., на виконання спільного злочинного умислу, вчинив жорстоке поводження з цивільним населенням та інші порушення законів та звичаїв війни, які передбачені ст. ст. 27, 32 ЖК (IV), ст. 75(2)(b)(е) ДП І, а саме: усвідомлюючи, що перед ним цивільна особа, яка не має можливості чинити опір та яка буде підкорюватись будь-яким вимогам внаслідок погроз та обстановки, що склалася, Карабан Д.О., будучи особою протилежної статі, під час проведення особистого огляду, вчинив насильницькі дії сексуального характеру, що полягали в наступному: безпідставно та безпричинно просунув руки під одяг потерпілої, доторкався та стискав інтимні частини тіла [REDACTED], зокрема, груди – під одягом, сідниці та стегна – поверх одягу, при цьому погрожуючи потерпілій згвалтуванням вночі.

Після вказаних дій [REDACTED] помістили до кімнати, де утримувались її знайомі, затримані разом з нею.

В подальшому у ніч з 21.06.2014 на 22.06.2014 в період часу приблизно з 01 год. до 03 год. (більш точного часу в ході досудового розслідування не встановлено) за наказом Петрикiна О.М. невстановлений учасник НЗФ привів [REDACTED] та ще одного її знайомого до однієї з кімнат на другому поверсі приміщення «військової комендатури м. Антрацит», що за адресою: вул. Петровського, буд. 50, м. Антрацит, Луганської області. У зазначеній кімнаті на той час вже перебували Карабан Д.О. та Петрикiн О.М.

На виконання вказівки Петрикiна О.М. двоє учасників НЗФ «військова комендатура м. Антрацит» Угрюмов А.О. та Худолей Є.В. принесли в кімнату, де знаходились Карабан Д.О., Петрикiн О.М., [REDACTED] та її знайомий, особисті речі потерпілої.

Угрюмов А.О. та Худолей Є.В., будучи озброєними автоматичною зброєю, за вказівкою Петрикiна О.М. залишились в зазначеній кімнаті, розуміючи мету злочинної діяльності Петрикiна О.М. та Карабана Д.О. відносно [REDACTED], бажаючи її досягнення, долучились до реалізації єдиного злочинного умислу, спрямованого на вчинення жорстокого поводження з цивільним населенням у формі катування та сексуального насильства, а також інших порушень законів та звичаїв війни відносно потерпілої.

Після цього Петрикін О.М. почав ставити ██████████ запитання щодо її банківських рахунків, вимагаючи надати доступ до них. Дізнавшись про відсутність коштів на банківських рахунках потерпілої, Карабан Д.О., діючи за попередньою змовою групою осіб з Петрикіним О.М., Угрюмовим А.О., Худолеєм Є.В., та пізніше з невстановленими учасниками НЗФ, на виконання спільного злочинного умислу, вчинили відносно ██████████ жорстоке поводження у формі катування та сексуального насильства, а також інші порушення законів та звичаїв війни, які передбачені ст. ст. 27, 31, 32 ЖК (IV), ст. 75(2)(а)(а.2)(b) ДП І, що виразилось у наступному.

Так, Петрикін О.М. зняв з поясу гумову палицю та наніс ██████████ не менше 10 ударів по передпліччям обох рук. Після цього Петрикін О.М. передав вказану гумову палицю Карабану Д.О., який також наніс потерпілій не менше 10 ударів по голові, спрямовуючи їх зверху донизу в тім'яну частину голови та в область лівого вуха. Внаслідок цих дій ██████████ спричинено тілесні ушкодження, зокрема, пошкоджено вушну раковину, що призвело до кровотечі та завдало їй сильного фізичного болу та моральних страждань.

Після цього Карабан Д.О., усвідомлюючи, що перед ними цивільна особа, яка буде підкорюватись будь-яким вимогам внаслідок погроз та обстановки, що склалася, скориставшись беспорядним станом потерпілої, яка витирала кров з підлоги, підійшов до ██████████ ззаду, та із застосуванням фізичної сили, стягнув з неї одяг з нижньої частини тіла, нахилив обличчям до столу та вчинив зґвалтування, а саме – вагінальне проникнення із використанням своїх геніталій в тіло потерпілої, внаслідок чого порушив сексуальну свободу та автономію ██████████, а також спричинив їй сильний фізичний біль і моральні страждання.

У цей же час Петрикін О.М., підтримуючи дії Карабана Д.О., закликав інших учасників НЗФ присутніх у кімнаті та поза її межами, вчинити сексуальне насильство відносно ██████████

Угрюмов А.О. та Худолей Є.В., на заклики Петрикіна О.М., вчинили відносно ██████████ сексуальне насильство у формі доторкання та стискання інтимних частин тіла потерпілої.

В цей час до кімнати зайшла невизначена кількість невстановлених учасників НЗФ.

Невстановлені учасники НЗФ, з числа тих, що вже знаходились в кімнаті та тих, що зайшли пізніше, які діяли на заклики та внаслідок підбурення Петрикіним О.М., будучи особами протилежної статі, повністю оголили верхню частину тіла ██████████ та почали наносити удари відкритою поверхнею долоні, доторкатися і стискати оголені інтимні частини тіла потерпілої, а саме: груди, живіт, стегна, сідниці та доторкатися своїми оголеними статевими органами до різних частин тіла ██████████, внаслідок чого грубо принизили її честь, гідність та статеву свободу, а також завдали сильних моральних страждань.

Після вчинення зґвалтування Карабаном Д.О., невстановлені учасники НЗФ, з числа тих, що вже знаходились в кімнаті та тих, що зайшли пізніше, ще не менше чотирьох разів зґвалтували ██████████, а саме – здійснили вагінальне проникнення із використанням своїх геніталій в тіло потерпілої, а також спробу анального проникнення.

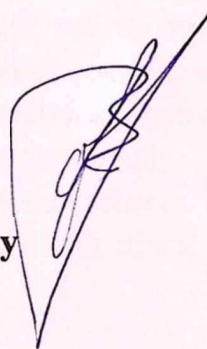
Після цього, [REDACTED] та її знайомого, який весь цей час перебував разом з нею у вказаній кімнаті, відвели до приміщення в якому знаходились два інші знайомі потерпілої, де їх утримували до 22.06.2014.

Вказані дії – катування, нелюдське поводження, зґвалтування та сексуальне насильство в іншій формі згідно з ст. 8(2)(a)(ii)(b)(xxii) Римського Статуту Міжнародного Кримінального Суду є воєнними злочинами.

З огляду на викладене, Карабан Д.О., діючи за попередньою змовою групою осіб в умовах міжнародного збройного конфлікту та у зв'язку з ним, в порушення вимог ст. ст. 27, 31, 32, ЖК (IV) та ст. 75(2)(a)(a1)(a.2)(b)(e) ДП I, вчинив протиправні дії, які полягали у жорстокому поводженні: погрозі вбивством, катуванні, сексуальному насильстві, а саме: зґвалтуванні та погрозі зґвалтуванням, а також у інших порушеннях законів та звичаїв війни, що передбачені міжнародними договорами, згода на обов'язковість яких надана Верховною Радою України, зокрема сексуальному насильстві – дотиках до інтимних частин тіла.

Таким чином, Карабан Денис Олександрович, 06.05.1989 року народження, підозрюється у вчиненні кримінального правопорушення, передбаченого ч. 1 ст. 438 КК України, а саме: у жорстокому поводженні з цивільним населенням, а також у вчиненні інших порушень законів та звичаїв війни, що передбачені міжнародними договорами, згода на обов'язковість яких надана Верховною Радою України, вчиненому за попередньою змовою групою осіб (в редакції КК України станом на момент вчинення кримінального правопорушення).

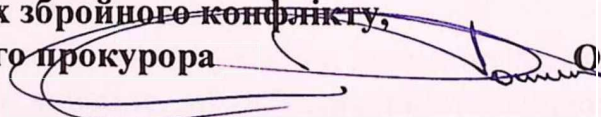
Старший слідчий
в особливо важливих справах
Головного слідчого управління
Національної поліції України
старший лейтенант поліції

Анатолій ПЛИСКА

Заступник начальника третього відділу
другого управління процесуального
керівництва та підтримання
публічного обвинувачення
Департаменту протидії злочинам,
вчиненим в умовах збройного конфлікту,
Офісу Генерального прокурора

29.04.2016

Олексій РОМАНЕНКО

Карабану Д.О. повідомлено, що згідно зі ст. 42 КПК України підозрюваний має право:

- 1) знати, у вчиненні якого кримінального правопорушення його підозрюють;
- 2) бути чітко і своєчасно повідомленим про свої права, передбачені КПК України, а також отримати їх роз'яснення;
- 3) на першу вимогу мати захисника і зустріч із ним незалежно від часу в робочі, вихідні, святкові, неробочі дні до першого допиту з дотриманням умов,

що забезпечують конфіденційність спілкування, а також після першого допиту - зустрічі без обмеження в часі та кількості у робочі, вихідні, святкові, неробочі дні; на участь захисника у проведенні допиту та інших процесуальних діях; на відмову від захисника в будь-який момент кримінального провадження; на отримання правової допомоги захисника за рахунок держави у випадках, передбачених цим Кодексом та/або законом, що регулює надання безоплатної правової допомоги, в тому числі у зв'язку з відсутністю коштів для оплати такої допомоги;

4) не говорити нічого з приводу підозри проти нього або у будь-який момент відмовитися відповідати на запитання;

5) давати пояснення, показання з приводу підозри чи в будь-який момент відмовитися їх давати;

6) вимагати перевірки обґрунтованості затримання;

7) у разі затримання або застосування запобіжного заходу у вигляді тримання під вартою – негайне повідомлення членів сім'ї, близьких родичів чи інших осіб про затримання і місце свого перебування згідно з положеннями статті 213 КПК України;

8) збирати і подавати слідчому, прокурору, слідчому судді докази;

9) брати участь у проведенні процесуальних дій;

10) під час проведення процесуальних дій ставити запитання, подавати свої зауваження та заперечення щодо порядку проведення дій, які заносяться до протоколу;

11) застосовувати з додержанням вимог КПК України технічні засоби при проведенні процесуальних дій, в яких він бере участь. Слідчий, прокурор, слідчий суддя, суд мають право заборонити застосування технічних засобів при проведенні окремої процесуальної дії чи на певній стадії кримінального провадження з метою нерозголошення відомостей, які містять таємницю, що охороняється законом, чи стосуються інтимного життя особи, про що виноситься (постановляється) вмотивована постанова (ухвала);

12) заявляти клопотання про проведення процесуальних дій, про забезпечення безпеки щодо себе, членів своєї сім'ї, близьких родичів, майна, житла тощо;

13) заявляти відводи;

14) ознайомлюватися з матеріалами досудового розслідування в порядку, передбаченому статтею 221 КПК України, та вимагати відкриття матеріалів згідно зі статтею 290 КПК України;

15) одержувати копії процесуальних документів та письмові повідомлення;

16) оскаржувати рішення, дії та бездіяльність слідчого, прокурора, слідчого судді в порядку, передбаченому КПК України;

17) вимагати відшкодування шкоди, завданої незаконними рішеннями, діями чи бездіяльністю органу, що здійснює оперативно-розшукову діяльність, досудове розслідування, прокуратури або суду, в порядку, визначеному законом, а також відновлення репутації, якщо підозра не підтвердилася;

18) користуватися рідною мовою, отримувати копії процесуальних документів рідною або іншою мовою, якою він володіє, та в разі необхідності користуватися послугами перекладача за рахунок держави.

Підозрюваний має також інші процесуальні права, передбачені цим Кодексом.

Підозрюваний, який є іноземцем і тримається під вартою, має право на зустріч з представником дипломатичної чи консульської установи своєї держави, яку йому зобов'язана забезпечити адміністрація місця ув'язнення.

Також **Карабану Д.О.** повідомлено, що відповідно до ст. 42 КПК України підозрюваний зобов'язаний:

1) прибути за викликом до слідчого, прокурора, слідчого судді, суду, а в разі неможливості прибути за викликом у призначений строк – заздалегідь повідомити про це зазначених осіб;

2) виконувати обов'язки, покладені на нього рішенням про застосування заходів забезпечення кримінального провадження;

3) підкорятися законним вимогам та розпорядженням слідчого, прокурора, слідчого судді, суду.

Повідомлення про підозру мені вручено. Процесуальні права та обов'язки мені повідомлено. Пам'ятку про права та обов'язки підозрюваного мені вручено.

«__» год «__» хв «__» квітня 2026 року

Підозрюваний: _____
(підпис) _____
(прізвище, ініціали)

Захисник: _____
(підпис) _____
(прізвище, ініціали)

**Старший слідчий в особливо важливих
справах Головного слідчого управління
Національної поліції України
старший лейтенант поліції**

Анатолій ПЛИСКА